

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **H. B.**, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křížíkova 8, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2012, č. j. KRPS-167218/ČJ-2011-010022

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou prostřednictvím žalované u Městského soudu v Praze, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 1. 2012, č. j. KRPS-167218/ČJ-2011-010022, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), opakovaně prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená v rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2011 o prodloužení doby zajištění, o 60 dnů podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2012, č. j. 2 A 13/2012 – 15, které nabylo právní moci dne 27. 3. 2012, byla žaloba postoupena místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, jemuž byla doručena dne 28. 3. 2012.

Žalobkyně v žalobě vytýká žalované porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 124 odst. 1 a § 123b zákona o pobytu cizinců a porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Cituje ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců, z něhož dovozuje, že jsou k zajištění cizince stanoveny kumulativní podmínky, jejichž splnění musí správní orgán v souladu se správním řádem doložit při vydání rozhodnutí. Upozorňuje na Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, tzv. návratová směrnice (dále jen „Směrnice“), která se promítla do novely zákona o pobytu cizinců účinné od 1. 1. 2011 s tím, že ustanovení § 124 vyžaduje pro zajištění cizince splnění dalších podmínek, a sice jednak prokázání skutečnosti, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (§ 123b a § 123c) a dále naplnění jedné z podmínek taxativně vyjmenovaných po písm. a) až e). Tvrdí, že zvláštní opatření má přednost před zajištěním cizince. Institut zajištění je výrazným a citlivým zásahem do osobnostních práv cizince ve smyslu čl. 5 Úmluvy, kdy je cizinec v důsledku zajištění zbaven osobní svobody. V takovém případě má správní orgán pečlivě zvážit použití mírnějšího donucovacího opatření. Namítá, že v zařízení pro zajištění cizinců výslovně projevila úmysl odjet zpět domů a požádala o dobrovolný návrat na Ukrajinu. Není proto důvodná obava žalované, že budou naplněny podmínky § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy nebezpečí, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Je nemyslitelné, že by se žalobkyně vyhýbala návratu a mařila tím postup správního orgánu za situace, kdy sama o dobrovolný návrat požádala, přičemž tento úmysl dala najevo již v době zajištění. Žalobkyně dále zpochybňuje tu část výroku, v níž žalovaná stanoví dobu trvání zajištění na 60 dní, když toto odůvodňuje situací, že doposud nebyl vydán zastupitelským úřadem náhradní cestovní doklad. Je toho názoru, že její žádost o dobrovolný návrat zásadně mění situaci, protože žalovaná může očekávat poskytnutí maximálně možné součinnosti ze strany žalobkyně za účelem urychlení celé procedury. Uzavírá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnila úvahu o tom, že by za stávajících okolností bylo neúčelné uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a předmětné rozhodnutí lze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné. Je přesvědčena, že v jejím případě nebyly splněny všechny kumulativní podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně výslovně uvedla, že nežádá o nařízení jednání.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla všechny žalobní výhrady. Uvedla, že v případě žalobkyně byly naplněny podmínky ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tím, že dne 23. 11. 2011 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců z důvodu nelegálního pobytu žalobkyně na území České republiky (dále jen „ČR“) bez cestovního dokladu, bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Současně byla žalobkyně zajištěna na dobu 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, které zahrnuje zjištění totožnosti žalobkyně a vystavení náhradního dokladu, tak aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. V rámci správního řízení bylo kromě nelegálního pobytu žalobkyně zjištěno, že není zdravotně pojištěna, nemá finanční prostředky k pobytu, neuvedla adresu pobytu, na které se zdržuje, na území ČR nelegálně pracuje a neplní daňové povinnosti. Po

zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněno zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobkyně nedostačující a mohla by ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Je proto důvodná obava, že žalobkyně bude nadále pokračovat v nelegálním pobytu a svým jednáním bude ztěžovat a mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nadto žalobkyně v průběhu správního řízení uváděla správní orgán v omyl, když tvrdila, že na přijetí Bukurova měla na území ČR povolen pobyt, že na toto jméno byl vydán cestovní doklad a také pracovní vízum, že na jiné příjmení cestovní doklad neměla a nezná cestovní doklad č. AC194743 znějící na příjmení Popovych. Až po předložení kopie označeného cestovního dokladu, kopie žádosti o udělení víza a kopií výpisu ukrajinského a českého rejstříku trestů přiznala, že úmyslně uvedla správní orgán v omyl. Bylo zjištěno, že do ČR přicestovala na cestovní doklad vydaný na jméno Popovych. Na území ČR se zdržuje nepřetržitě od roku 2004. Po skončení platnosti víza v tomtéž roce ČR neopustila a zdržuje se od té doby na území ČR neoprávněně. Dne 28.12.2011 byla žalobkyni prodloužena doba zajištění o 30 dnů a následně žalobou napadeným rozhodnutím o 60 dnů. Doba zajištění byla opětovně prodloužena proto, že trvají důvody zajištění žalobkyně, kdy tyto spočívají v chování žalobkyně, která ztěžovala řízení, záměrně uváděla nepravdivé údaje, pobývala na území ČR bez platného pobytu, víza nebo oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, bez platného cestovního dokladu a bez adresy místa pobytu a dále proto, že by užití mírnějšího donucovacího opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobkyně nedostačující. Žalovaná spatřuje ve výše uvedeném chování žalobkyně nebezpečí, že bude ztěžovat a ohrožovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, bude pokračovat v neoprávněném pobytu na území ČR. Dalším důvodem je příprava výkonu správního vyhoštění, tedy zabezpečení náhradního cestovního dokladu. Prověřením bylo zjištěno, že tento dosud nebyl vydán. Žalobkyně neplnila zákonné povinnosti, neboť nepředložila doklad o zdravotním pojištění, nenahlásila místo pobytu, nebyla hmotně zabezpečena a na území ČR pracovala bez povolení. Ze způsobu jednání žalobkyně tak nesporně plyne, že opakovaně hrubě narušuje pořádkové normy. Tímto jednáním demonstruje neúctu k veřejnému pořádku ČR a neochotu respektovat zákony ČR. V této souvislosti odkázala žalovaná na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006. Z předešlého jednání žalobkyně je zřejmé, že existuje nebezpečí, že bude nadále pokračovat v protiprávním jednání. V případě žalobkyně nelze aplikovat ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, protože z vyjádření žalobkyně plyne, že nedisponuje finančními prostředky a nemá hlášené místo pobytu. Žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2011, sp. zn. 3 A 19/2011 – 22, podle kterého: *„zákonodárce zde (§ 123b) vymezil pravomoc policie tak, aby podle konkrétních okolností každého případu formou správního uvážení rozhodla, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek, nebo přímo přistoupila k aplikaci § 124 zákona o pobytu cizinců.“* Žalovaná rozhodla o zajištění žalobkyně z důvodu hrubého porušení zákona o pobytu cizinců, který odůvodňuje závěr o nebezpečí skrývání cizince na území ČR. Vycházet v tomto případě lze z čl. 15 bod 1. Směrnice, která odůvodňuje případy, kdy lze osobu bezprostředně zajistit, aniž je užito zvláštního opatření za účelem vycestování. Jde zejména o případy, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo se cizinec vyhýbá přípravě návratu či uskutečnění vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Vadou rozhodnutí mající vliv na zákonnost rozhodnutí nemůže být to, že správní orgán podrobně v rozhodnutí nevyjádřil neúčinnost uložení zvláštního opatření, neboť v duchu odůvodnění jasně poukázal a konstatoval, proč toto zvláštní opatření neuložil. Ze všech výše uvedených důvodů navrhla žalovaná zamítnutí žaloby, když současně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Z předloženého správního spisu ověřil soud skutkový stav, ze kterého je třeba, pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí, poskytnout následující chronologický přehled:

Dne 22. 11. 2011 byla žalobkyně kontrolována na ubytovně Sport Bar v Nymburku. Vzhledem k tomu, že neprokázala svou totožnost, byla následujícího dne předvedena na policii a téhož dne převzala oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu je také protokol o vyjádření účastníka řízení sepsaný rovněž dne 23. 11. 2011 s žalobkyní podle § 18 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně do protokolu uvedla, že její příjmení je Bukurova, rodné Popovych, je svobodná, matka dospělého syna, který žije na Ukrajině, do ČR přicestovala za prací na pracovní vízum, jehož platnost skončila asi v srpnu 2011. Vízum jí zařídila „mafiánka“, která měla také vyřídit jeho prodloužení. To neučinila a žalobkyně o ní od té doby neví. Žádný jiný cestovní doklad nemá. Pracuje brigádně na různých místech, daně neplatí. Neví o žádných překážkách, které by jí bránily vycestovat z ČR, finanční prostředky na cestu nemá, ale půjčila by si je od známých.

Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 11. 2011, které si žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí vyžádala, vyplývá, že nebyl shledán žádný důvod, který by znemožňoval vycestování žalobkyně z území ČR. Žalobkyni nebyl uložen trest smrti ani jí uložení tohoto trestu nehrozí; nesdělila skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že jí hrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by žalobkyni mohl v případě návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti. Po posouzení skutečností uvedených žalobkyní nepředstavuje případné vycestování žalobkyně ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Za základě takto zjištěného skutkového stavu byla žalobkyně rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2011, č. j. KRPS-167218/ČJ-2011-010022, zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění byla stanovena na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně neprokázala svoji totožnost, od srpna 2011 se na území ČR zdržuje neoprávněně a bez cestovního dokladu, neuvedla ani adresu v ČR. Žalovaná dospěla k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro zajištění žalobkyně. Vzhledem k jednání žalobkyně by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z důvodu jednání žalobkyně nedostačující. Žalobkyně by mohla ztěžovat a mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a pokračovat v nelegálním pobytu, když není schopná uvést doručovací adresu v ČR. Žalobkyně svým jednáním demonstruje neúctu k právnímu řádu ČR, protože opakovaně nerespektuje zákonné normy v oblasti pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění (nemá platný cestovní doklad) tak, aby bylo realizovatelné vyhoštění ve lhůtě trvání zajištění.

Rozhodnutím žalované ze dne 28. 12. 2011, č. j. KRPS-167218/ČJ-2011-010022 byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění stanovená shora uvedeným rozhodnutím o 30 dnů. Vedle důvodů vedoucích k zajištění žalobkyně obsažených

v odůvodnění shora citovaného rozhodnutí doplnila žalovaná, že s žalobkyní byl opětovně dne 16. 12. 2011 sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení (*poznámka soudu*: protokol je součástí spisu), v němž nejprve úmyslně uváděla nepravdivé údaje. Až po předložení důkazů uvedla, že do ČR přicestovala na cestovní doklad na rodné příjmení Popovych. Cestovní doklad na jméno Bukurova nebyl nikdy vydán. Rovněž vízový pobyt byl veden na příjmení Popovych. Důvodem pro prodloužení doby zajištění je skutečnost, že se v době zajištění nepodařilo zjistit totožnost žalobkyně a nemá proto vystaven náhradní cestovní doklad. Při prodloužení zajištění přihlédla žalovaná také k jednání žalobkyně, která ve správním řízení uváděla nepravdivé údaje a dále ke skutečnosti, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobkyně nedostačující, protože by mohla ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná shledala důvodnou obavu, že žalobkyně bude nadále pokračovat v nelegálním pobytu a svým jednáním bude ztěžovat a mařit výkon úředního rozhodnutí o správním vyhoštění. Také při vydání tohoto rozhodnutí vycházela žalovaná z aktuálně vydaného závazného stanoviska, které nevyloučilo možnost vycestování žalobkyně z území ČR.

Ve spise je dále založeno písemné podání žalobkyně ze dne 4. 1. 2012, ve kterém uvádí, že při pohovoru sdělila, že se chce vrátit na Ukrajinu. V prosinci jí pracovníci policie ukázali identifikační doklady, o kterých si myslí, že byly na ambasádě. Žádá proto o deportaci v co nejkratším termínu. V opačném případě chce znát důvody, proč je stále zadržována. Žalovaná odpověděla přípisem ze dne 9. 1. 2012, v němž žalobkyni sdělila, že trvají důvody zajištění, protože dosud není ověřena Velvyslanectvím Ukrajiny totožnost žalobkyně a proto nemá vystaven cestovní doklad.

Žalobou napadeným rozhodnutím byla opakovaně prodloužena doba zajištění žalobkyně, tentokrát o 60 dnů, a to na základě týchž skutkových okolností, které byly podrobně popsány v rámci konstatování obsahu rozhodnutí již dříve vydaných (zde: rozhodnutí o zajištění žalobkyně a rozhodnutí o prodloužení doby zajištění), a se shodnou právní argumentací. Soud proto již nepovažuje za nezbytné znovu opakovat výše již zachycený skutkový děj a jeho právní zhodnocení.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení vydání rozhodnutí předcházející, v rozsahu a v mezích žalobkyní uplatněných námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýká nedostatky v odůvodnění (§ 68 odst. 3 správního řádu v souvislosti s § 124 odst. 1 a § 123b zákona o pobytu cizinců).

Soud se nejprve musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jak plyne z ustálené judikatury správních soudů, nepřezkoumatelnost rozhodnutí může spočívat v jeho nepřezkoumatelnosti z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů.

V přezkoumávané věci soud vady shora uvedeného charakteru neshledal. Napadené rozhodnutí je v souladu s požadavkem správního řádu rozčleněno na záhlaví, výrok,

odůvodnění a poučení. Výrok rozhodnutí je srozumitelný a zřetelně z něj plyne, jak bylo ve věci rozhodnuto a je rovněž srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem odůvodněn. Žádné pochybení nevykazuje ani poučení, které odpovídá požadavkům správního řádu a § 124 a § 172 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí tak obsahuje všechny formální náležitosti požadované správním řádem.

Z odůvodnění rozhodnutí žalované je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu patrné, které skutečnosti považovala žalovaná za rozhodné. V rekapitulační části odůvodnění rozhodnutí je podrobně popsán příběh žalobkyně a detaily jejího pobytu na území ČR. Rovněž je vyčerpávajícím způsobem podchycen postoj žalobkyně k věci, včetně zmínky o předchozích správních řízeních vedených se žalobkyní. Z odůvodnění rozhodnutí také jednoznačně plyne důvod opakovaného prodloužení doby zajištění, který je dán tím, že až dosud nebyl zastupitelským úřadem Ukrajiny vydán náhradní cestovní doklad. Odůvodněna je i délka doby zajištění.

Soud na základě shora provedených zjištění, vyplývajících ze správního spisu, která konfrontoval s žalobními výhradami, konstatuje správnost a zákonnost důvodů vedoucích k opakovanému prodloužení doby zajištění, které také z pohledu soudu plně obstojí. Za tohoto stavu věci nemohlo dojít ani k porušení čl. 5 Úmluvy, jak nedůvodně tvrdí žalobkyně.

Tento závěr činí soud především s přihlédnutím k shromážděným skutkovým zjištěním o nelegálnosti pobytu žalobkyně na území ČR, které ani sama žalobkyně v žalobě nikterak nezpochybňuje. Žalobkyně je bez finančních prostředků, bydlí u známých, pracovala načerno jako brigádnice, nemá zdravotní pojištění a neplatí daně. Osobnost žalobkyně (tak jak byla popsána v odůvodnění dosud vydaných rozhodnutí, včetně rozhodnutí nyní přezkoumávaného) není zárukou bezproblémového vycestování žalobkyně z území ČR. Významné je především to, že žalobkyně, jak vyplývá z protokolů o jejích vyjádřeních jako účastnice řízení, uváděla správnímu orgánu nepravdivé údaje právě ohledně tak zásadních dokumentů, jimiž jsou cestovní doklad a vízum, které jediné umožňují, jsou-li platné, bezproblémový pobyt cizince na území ČR. Žalobkyně nejenom, že při kontrole žádný doklad, natož platný, orgánům policie nepředložila, ale nadto ještě orgánům policie uváděla nepravdivé údaje ohledně příjmení, na které byl vystaven cestovní doklad a pracovní povolení. Výpověď změnila až pod tíhou předestřených listin. Žalobkyně si cíleně nechala vystavit pracovní vízum na rodné příjmení, nikoli na příjmení získané sňatkem, které si po rozvodu manželství ponechala, aby tak v budoucnu ztížila svou identifikaci. Jednala tak na radu, podle které je takovýto postup jednodušší. Navíc neplnila povinnosti cizince pobývat a pracovat na území ČR jen na základě platných dokladů a ani nenahlásila doručovací adresu. Navíc je bez finančních prostředků.

Ve světle právě uvedeného nelze proto přiznat váhu tvrzení žalobkyně, že nebýt zajištěna, by z území ČR dobrovolně vycestovala. Ze souhrnu shora uvedených a doložených skutečností je rovněž odůvodněna obava žalované, že by žalobkyně mařila a ztěžovala výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud proto uzavírá, že neshledal žádné pochybení ani pokud jde o důvody vedoucí k zajištění žalobkyně, které žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vyjádřila.

Opodstatněnou neshledal soud ani výhradu žalobkyně poukazující na pochybení spočívající v nevyužití uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že vzhledem k jednání žalobkyně (v

odůvodnění dostatečně popsaném) by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123 zákona o pobytu cizinců by bylo nedostačující. Právě jednání žalobkyně bylo tím důvodem, proč žalovaná neaplikovala § 123b zákona o pobytu cizinců. Soud uvádí, že zvláštním opatřením podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, povinnost zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a rovněž povinnost pravidelně se osobně hlásit policii ve stanovenou dobu. Žalobkyně pobývá na území ČR nelegálně a žádnou adresu místa pobytu, na které by se zdržovala, policii nesdělila a neplnila tak ani další zákonné povinnosti. Je proto zjevné, že její dosavadní způsob života na území ČR nevytváří předpoklad, že by napříště s orgány policie spolupracovala. Ani zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, nemá v případě žalobkyně své místo. Žalobkyně sama potvrzuje, že je bez finančních prostředků a prostředky na obživu si opatřuje nepovolenou brigádnickou činností. Proto ani uložení tohoto zvláštního opatření by v případě žalobkyně nebylo účelné. Pokud žalobkyně ve správním řízení tvrdila, že by si finanční prostředky opatřila od známých, pak ani tomuto tvrzení nelze s přihlédnutím ke všem skutkovým okolnostem uvěřit. Uvedený právní závěr vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 8 As 36/2011 - 83 (dostupný na www.nssoud.cz) vydaného v obdobné věci, v němž Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*zákon o pobytu cizinců ani nestanoví povinnost uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců a teprve poté přistoupit k zajištění, neboť nestanoví, že lze cizince zajistit teprve tehdy, pokud předchozí zvláštní opatření selhala*“. Protože právní závěry přijaté v označeném rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, odkazuje soud v podrobnostech na odůvodnění označeného rozsudku.

Jakkoli je odůvodnění napadeného rozhodnutí stran úvah o nevyužití zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců stručné, přesto z pohledu soudu, právě z důvodů výše předestřených, ob stojí. Opakovaně bylo již judikováno, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění. Nedostatky ve skutkových zjištěních soud nezjistil. Ani žalobkyně v žalobě neuvádí žádnou skutečnost, která by nebyla žalované před vydáním napadeného rozhodnutí známa a jí zvažována. Z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, proč žalovaná tohoto institutu v případě žalobkyně nevyužila. Úspornost odůvodnění nemůže být vadou, pro kterou by byl soud nucen jinak zákonné rozhodnutí zrušit.

Zbývá se vypořádat s žalobní námitkou, podle které je problematická ta část výroku, v níž žalovaná stanovila dobu trvání zajištění na 60 dnů z důvodu nevydání náhradního cestovního dokladu. Žalobkyně namítá, že žádá o dobrovolný návrat, což zásadně mění situaci, a žalovaná tak může očekávat poskytnutí maximální součinnosti ze strany žalobkyně za účelem urychlení celé procedury.

Ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Za situace, kdy žalobkyně v době před zajištěním neplnila žádnou z povinností vyplývajících pro ni ze zákona o pobytu cizinců, nemůže soud přičítat jejímu úmyslu, resp. příslibu o dobrovolném návratu, žádnou váhu. Žalobkyně totiž svým dosavadním jednáním nedává žádnou záruku, že by tomuto slibu po propuštění ze zajištění skutečně dostála. Žalobkyně pobývá na území ČR nelegálně, až dosud žádnou snahu dát svůj pobyt na území ČR do souladu se zákonem neprojevila. Legalizaci

pobytu dokonce svěřila jiné osobě a ani poté, když zjistila, že tato v této záležitosti ničehož neučinila, žalobkyně nevyvinula žádné úsilí, jež by bylo završeno opatřením si potřebných dokladů, na jejichž základě by mohla bez problémů i nadále pobývat na území ČR. Nemůže proto až pod tíhou zajištění, které bylo nadto vyvoláno výlučně jejím jednáním, s úspěchem tvrdit, že by v dosavadním způsobu života na území ČR nepokračovala a neztěžovala a nemařila tak správní vyhoštění.

Soud si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 – 39, v němž byl vysloven závěr, že: *„Ochrana osobní svobody cizince by byla čistě iluzorní, pokud by pro prodloužení doby zajištění cizinců postačovalo, aby správní orgán činil do správního spisu čistě formální „úkony“ a sepisoval úřední záznamy o tom, že podmínky zajištění cizince i nadále trvají, bez jakéhokoli konkrétního odůvodnění a bližší vazby na probíhající řízení o správním vyhoštění.“* Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu však na daný případ nedopadají, protože v této souzené věci je situace odlišná. Z úředního záznamu žalované ze dne 26. 1. 2012 totiž jasně plyne, že prověřováním u Ředitelství služby cizinecké policie bylo zjištěno, že do současné doby nebyl vydán náhradní cestovní doklad pro žalobkyni. Z předmětného úředního záznamu je tak zcela seznatelné, že žalovaná ještě před vydáním napadeného rozhodnutí učinila v řízení úkon, jímž doložila nutnost opakovaného prodloužení doby zajištění, neboť vycestování žalobkyně z území ČR brání nevydání cestovního dokladu. Původcem tohoto stavu však pro nedostatek pravomoci není žalovaná, ale zastupitelský úřad Ukrajiny. Žalovaná přesto (jak vyplývá z předmětného úředního záznamu) vydání náhradního cestovního dokladu prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie urgovala. Navíc stále přetrvává důvodná obava, že by žalobkyně svým chováním, které neskýtá záruku spolupráce s policií, mařila či ztěžovala správní vyhoštění. Ze všech výše uvedených důvodů neshledal soud pochybení žalované, a to ani pokud jde o stanovenou dobu trvání zajištění. Ta je odvislá od složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, kterou jednoznačně ovlivňuje dosud nevydaný náhradní cestovní doklad pro žalobkyni, která sama ztěžovala identifikaci své osoby uváděním nepravdivých údajů o příjmení, na které byly dříve vydány cestovní doklady.

Lze tak uzavřít, že žalovaná nepochybila, pokud podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodla o opakovaném prodloužení doby zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění o 60 dnů.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru o nedůvodnosti žaloby a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. dubna 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 2. 4. 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]

Za správnost: Nešporová